

A woman with dark hair and light-colored eyes is on the left, looking towards the camera. To her right is a man with a beard, wearing a white thobe and ghutra, looking slightly away from the camera. The background is a night view of the Dubai skyline, featuring the Burj Khalifa and other illuminated skyscrapers.

ARAB-MAGYAR *szeretem*

KÉT LÉLEK DUBAI FELETT

LYDIA BIELECZKI

 Publio

Lydia Bieleczki

ARAB-MAGYAR SZERELEM

Két lélek Dubai felett

Copyright © Lydia Bieleczki, 2026
Minden jog fenntartva!

Kiadta a Publio Kiadó Kft. ,
9178 Hédervár, Kont István utca 2.
[publio. hu](http://publio.hu)

ISBN: 978-615-103-544-3
Szöveg © Lydia Bieleczki, 2026

1. Fejezet

Online játék és kacérkodás

Lydia és Khalid online találkoztak először. Üzenetekben folyt a csipkelődés, a játékos harc, a dominancia és a kacérkodás. Évekig tartott az oda-vissza érzélem, a hatalmi játszmák és a finom provokációk. Mindketten erős személyiségek voltak, egyikük sem engedett, de a köztük lévő vonzalom folyamatosan nőtt.

Az online találkozásnál, amikor ment a vívódás és a civakodás, Lydia észrevette, hogy Khalidnak több tízezer követője van. Nem értette, hogy miért éppen ő az az egy, akit ennyire figyel, miért Lydia. Rengeteg ember lehetett volna a posztok és üzenetek mögött, de az érdeklődés, a figyelem, a vágy rá irányult. Ezek a gondolatok és vívódások felkeltették Lydia érdeklődését, és egy új dimenziót nyitottak meg a játék és a kacérkodás mellett.

Mi soha nem követtük egymást különböző platformokon, de tudtuk, hogy a másik létezik. A sok civakodás után Lydia egyszer egy nagyon hosszú üzenetet írt Khalidnak, hogy zárják le és hagyják abba, mert nem megy – ekkor már másfél év telt el. Mielőtt kiutazott volna, készülve a találkozásra, bízott abban, hogy Khalid bátor lesz és eljön – de nem tette meg.

Amikor kiutazott, szinte könyörgött, hogy találkozzon vele, mert vitt neki egy apró ajándékot, de Khalid nem jelent meg. Ekkor Lydia dühében felment a szálloda szobájába, kért egy ollót a recepción, és videót készített arról, ahogy szétdarabolta a neki szánt ajándékot. A folyosón végig videóztta, ahogy a kukába dobja, majd Khalid küldött hangüzenetet, de Lydia már nem törődött vele. Soha nem félt tőle, és Khalid ezt nagyon jól tudta; a kulturális különbségek érződtek, de Lydia nem hódolt be magyar nőként egy arab férfinak, és Khalid érezte ebben az erőt. Innen indult el a kapcsolatuk érzelmi lavínája.

Kettőjük közt ott is érződött a hatalmi harc, a bátorság és az önzőség mindkét oldalról. Lydia hazament, majd másfél évig nem nézte meg Khalid egyetlen posztját sem. Egyszer csak érkezett egy üzenet: „Hiányzol.” Lydia megkérdezte: „Mi?” A válasz rövid volt: „Te.” Nem értette, de ott állt, várakozott, és ismét elindult a kimondatlan, titkos üzenetek láncolata: rövid videók, lelki üzenetek, amelyek szépen, lassan folytatták a köztük lévő láthatatlan kötelék történetét.

2. Fejezet

Dubaji találkozás

Lydia végül elutazott Dubajba. Szíve hevesen vert, az izgalom, a félelem, a vágy és a dac keveredett benne. Nem tudta, Khalid vajon eljön-e, ahogy ígérte. Az első pillanat, amikor meglátta a szálloda előtt, egyenesen az autóhoz sétált – a csend mindent körülvelt.

Amikor beült az autóba, Khalid csak nézett, majd lassan azt mondta: „Ülj kényelmesen, miért ülsz úgy, mintha feszülnél?” Lydia mély levegőt vett, és igyekezett ellazulni. Mentek az első kávézóba. Az autóban megcsókolta – hirtelen, váratlanul. Lydia nem szólt, csak a tekintetével válaszolt, miközben a szívét a vágy és a feszültség tette szinte lélegzetlenné.

A kávézóban leültek egymással szembe. A levegőt átjárta a csend, amely körülölelte őket, a külső zajok megszűntek, a nap fénye halványodott, mintha az idő is elfeledkezett volna róluk. Khalid tekintete mély és határozott volt, Lydia pedig érezte, hogy a férfi érzelmei, a sóhaja, halk suttogása a szerelemért kiált, de elfojtja. Mégis, Lydia hallotta.

A találkozás alatt a hatalmi harc, a bátorság, az önzés és a vágy folyamatosan jelen volt közöttük. Lydia érezte, hogy Khalid minden mozdulatával, minden érintésével és pillantásával próbálja uralni a helyzetet, de ugyanakkor végtelenül emberi is volt: a vágy, a szeretet, az óvás és a férfiasság egyszerre jelent meg.

Minden pillanatban ott volt a kimondatlan, rejtett kötelék: a vágy, a félelem, a dac, a szeretet, az ego és a titkos érzelmek. Lydia nem értette, miért pont ő az, miért éppen vele történt mindez, de érezte, hogy bármit is tennének, a szívük, a lelkük és az érzelmeik örökre összekapcsolódtak.

3. Fejezet

A mi pillanatunk

A kávézóban egymással szemben ültünk. Nem volt benne feszengés. Nem volt idegenség. Olyan volt, mintha régóta ismernénk egymást. Mintha a világ megállt volna körülöttünk, és csak a mi pillanatunk létezett volna. A tekintete nyugodt volt, mégis mély. Fekete szemeiben ott vibrált minden kimondatlan érzés, minden visszafojtott vágy és minden félelem. Figyeltem a kezét, ahogy a csészét fogta. Határozott, férfias mozdulat volt – biztonságot sugárzott. Abban a kávézóban boldog voltam. Ő is az volt. Tudtam, És talán épp ez volt a legijesztőbb. Az autóban történt meg az első csók. Soha nem felejttem el. Az édes szája. A bőre melege. A tekintete, ahogy végigfutott rajtam – lassan, mélyen, mintha minden porcikámat meg akarná jegyezni. Egy pillanatra hideg futott át rajtam. Nem félelem volt. Inkább az a felismerés, hogy ez a férfi veszélyesen fontos lett számomra. Aztán észrevettem, ahogy körbenéz. Figyelte az embereket. A mozdulatokat. A teret körülöttünk. Védett. Nem fogta meg a kezem nyíltan. Távolságot tartott – de nem hidegen. Határozottan. Úgy, ahogy egy férfi teszi, aki tudja, mit jelent a felelősség. És én abban a pillanatban biztos voltam benne: ha bármi történne, ő lenne az, aki élém állna. Mintha azt üzente volna csendben: „Az enyém vagy. Vigyázok rád.” És mégis – aznap ő okozta nekem a legnagyobb fájdalmat. Amikor végül megfogta a kezem az autóban, nem szóltam semmit. Csak felsóhajtottam. Ő magához húzott. Éreztem a mellkasát. A szívverését. Az erejét.

– Boldog vagy? – kérdeztem halkán.

– Igen – felelte.

És én nem értettem. Hogyan lehet boldog...és mégis elengedni? Ahogy szorított, olyan volt, mintha soha nem akarna elengedni. Mintha az egész teste tiltakozna ellene. De megtette. És akkor még

nem tudtam, hogy ez a pillanat lesz az, amely később a legjobban fog fájni. Nem az ő kultúrájából jövök. Nem abból a világból, ahol a távolság védelem, ahol az érzelmeket kordában kell tartani. Én egyszerű nő vagyok. Nem élek luxusban. Sokat dolgozom. Sokat adok másoknak. Segítek, ahol tudok. És őszintén hittem, hogy Isten nekem is ad majd egy kis boldogságot. Adta. És ugyanazzal a mozdulattal el is vette. Ott újra összetörtem. Nem értettem: miért velem történik mindig? Miért pont akkor, amikor végre hittem? És mégis...Mélyen belül tudtam, hogy ő is összetört. Éreztem. Ahogy elengedett, nem diadal volt benne. Hanem fájdalom. Két ember állt ott – szeretettel tele – és egyik sem tudta, hogyan maradhatnának együtt. Egy zebra választott el minket Dubaj ünnepi fényben égett azon az estén. Az utcák éltek, a levegő meleg volt, sűrű, mintha maga is hordozná a vágyat és a feszültséget. Tudta, hogy ott vagyok, És én tudtam, hogy számít neki. Mégis – azon az estén úgy döntöttem, nem maradok egyedül. Megírtam neki, hogy vacsorázni megyek egy férfival, akit korábbról ismertem. Nem idegen volt, csak egy ismerős a múltból. Nem féltékenységet akartam. Őszinteséget. A válasza hűvös volt, mégis feszült. Komolyan mondom? És ha igen – kivel? Azt gondoltam, Dubaj túl nagy ahhoz, hogy mindenkit ismerjen. Nem válaszoltam részletesen. Visszamentem a hotelszobába. Elfáradtam. Elaludtam. Amikor felébredtem, újra írt: még mindig vacsorázni megyek-e azzal a férfival? Akkor hirtelen azt válaszoltam: inkább vele mennék. Ő viszont megírta, hogy a családjával ünnepel – fontos nap van náluk. Nem akartam megbántani. Lemondtam a másik vacsorát. És egyedül indultam el az éjszakába.

Egy étteremben ültem, mikor megkérdezte, hol vagyok. – Vacsorázom. És akkor derült ki. Csak egy út választott el minket. Egy zebra. Három perc séta. Ennyi volt köztünk a távolság – és mégsem jött. Ott lehetett volna. Megtehetette volna. Nem tette. Megírtam, hogy sétálni megyek. Menekültem a gondolatok elől. A forró levegő körbefont, a város lüktetett körülöttem, én pedig csak mentem előre, céltalanul, fájdalommal tele. Végül taxival mentem vissza a hotelbe. Eltévedtem. Nem mertem neki megírni. Tiszteletben tartottam, hogy a családjával van. Megint én vigyáztam rá – magam rovására. Másnap reggel jött az üzenet: Látni akarlak. Megadtam a hotel címét.

Megkérdezte: lejövök én, vagy feljön ő? Én mentem le. Beültünk az autóba. Harminc percig mentünk – egy olyan kávézóig, ahol még ki sem voltak rakva az asztalok. Csak mi voltunk ott és a pultos. Csend. Én egy kapucsínót ittam. Ő teát. És amikor láttam, hogy a telefonját nyomkodja, határozottan rácsaptam a csészét az asztalra. Figyelj rám. Megkérdeztem: – Szeretsz? Kikerülte. De a szemében ott volt a válasz. Azt mondta: normális kapcsolatot akar. Dráma nélkül. Házasságot. Gyereket. Megkérdezte, értem-e. Értettem. És mégis fájt. Az autóban megint szikrázott a levegő. Megfogta a kezem. És minden harag eltűnt belőlem egy pillanat alatt. Hozzábújtam. Éreztem, hogy akar. Hogy lüktet benne az élet – ahogy bennem is. Megálltunk egy parkolóban. Nem beszéltünk. Soha nem kellett. Elég volt egymás tekintete. Megölelt. Megcsókolta a homlokomat. Testünk közel volt – de a határ megmaradt. Ott volt a vágý. Ott volt a félelem. Ott volt minden kimondatlan érzés. Mondtam neki, hogy másnap hazautazom. Nem hiszem, hogy igazán meghallotta. Amikor kiszálltam az autóból, csak ennyit mondott:

– Vigyázz magadra.

– Te is vigyázz magadra – feleltem.

Ez volt az utolsó találkozásunk. A repülőtéren kipoztoltam, hogy ott vagyok. Megkérdezte: miért nem mondtam, hogy hazamegyek? Mondtam neki: mondtam – csak nem figyelt. Bocsánatot kért. De már késő volt. Megint kérdésekkel telve ültem a repülón. Nem sírtam. Csak fájt. Hazajöttem – és újra jött a csend. Az a hosszú, kegyetlen hallgatás. Én vártam volna az üzenetet: Elmegyek hozzád. Hittem, hogy jelentek annyit. Bármit megtettem volna érte. De ő félt. Én is féltam – csak erősnek mutattam magam. És így maradt: üres szavak, csend, magány...És egy kapcsolat, amit egyikünk sem tudott lezárni.

4. Fejezet

Csendes hazugság

Az autóban egyszer csak ő kérdezte meg halkán: – Szeretsz engem? A kérdés váratlanul ért. Mintha egyszerre lett volna gyengéd és veszélyes. Lehajtottam a fejem. Nem néztem a szemébe. – Nem – mondtam. Pedig igen. Én akkor hazudok, amikor nem nézek a másik szemébe. És ő ezt nem tudhatta. Komolyan vette. De bennem nem igazság volt – hanem dac. Ha ő kikerülte az én kérdésemre a választ, miért adjak én egyenes választ? És ott, abban a pillanatban újra megszületett köztünk a hatalmi harc. Nem szavakkal. Érzésekkel.

Két erős ember ütközött. Két makacs szív. Minden olyan gyorsan történt velünk. Pillanatok alatt olyan mélyre mentünk egymásban, amit talán egyikünk sem gondolt volna. Pedig jó csapat voltunk. Éreztem. A találkozásunk alig tartott másfél órát. Rövid volt. Túl rövid. Ő dolgozott, élte a kinti életét. Én turistaként bolyongtam a városban, idővel és gondolatokkal tele.

Tudtam, hogy nincs sok ideje. Nem követeltem tőle semmit. Mégis érezni lehetett mindent. A vágyat. A félelmet. A kimondatlan kötődést. Megbántam-e, hogy találkoztam vele? Nem. Egyetlen pillanatát sem. Sőt – ha újra kellene élnem, ugyanígy végig csinálnám mindent. A fájdalmat is. A várakozást is. A csendet is. Mert abban a rövid időben igaz volt minden.

És igen. Hiányzik. Ő a lelkével kommunikál. És nem mindenkinek. Csak annak, aki megtanulta érteni. Te megtanultad. Ő tanított meg rá – tudattalanul.

Ma már Lydia is így válaszol: érzésekkel, tükrözéssel, hangulattal. Szinte furcsa lenne, ha egyszer csak normálisan leírná: „hiányzol”. A csend lett a leghangosabb válasz. Nem volt több üzenet, nem volt több reakció, és még a képek is érintetlenek maradtak. Ott kezdett fájni igazán. Amikor rájött, hogy a hallgatás nem közöny. Hanem